

Η ειδησεογραφία του προηγούμενου Σαββάτου έφερε στο φως κάτι τραγικά ασυνήθιστο. Στην διασταύρωση των οδών Αναπαύσεως και Πεντέλης, εκεί που πριν χρόνια υπήρχε ναυτική βάση και σήμερα είναι πάρκο, ένα 50χρονος αυτοπυρπολήθηκε. Στις 10.30 το πρωί, περιέλουσε το κορμί του με εύφλεκτο υλικό και ακολούθως έθεσε πυρ.

Το θέαμα για όσους το έζησαν δεν μπορεί παρά να ήταν σοκαριστικό. Διερχόμενος πολίτης βρήκε το θάρρος και χρησιμοποιώντας το προστατευτικό της ηλιοπροστασίας του αυτοκινήτου, εκείνα τα ασημένιας απόχρωσης, εύκαμπτα φύλλα, τύλιξε τον φλεγόμενο και έσβησε τις φλόγες.

Ένας άλλος διερχόμενος, έτρεξε κοντά και αφαίρεσε τα ρούχα του παθόντα, ώστε να απομακρυνθεί κάθε εστία φωτιάς.

Ο αυτόχειρας κρατήθηκε στη ζωή άλλες 26 ώρες και άφησε την τελευταία του πνοή στην εντατική του Γενικού Κρατικού Νοσοκομείου “Γιώργος Γεννηματάς”.

Ερευνώντας τις αιτίες για τους οποίες ο 50χρονος αυτοπυρπολήθηκε, το ρεπορτάζ κάνει λόγο για κατάθλιψη, καθώς τα τρία τελευταία χρόνια ήταν άνεργος. Η βιοτεχνία στην οποία εργαζόταν είχε σταματήσει τις δραστηριότητές της και δεν κατάφερε να βρει απασχόληση κάπου αλλού.

Στον κύκλο των ανθρώπων που γνώρισα στη ζωή μου, έχω ήδη μετρήσει τρεις απώλειες. Ο πρώτος αυτοπυροβολήθηκε, ο επόμενος πήδηξε, και ο άλλος έκοψε τις φλέβες του. Όπως οι εκατοντάδες Έλληνες που καταφεύγουν στην αυτοχειρία και έχουν γνωστούς, φίλους, συγγενείς και προτιμούν μια μόνιμη λύση για κάποιο πρόβλημα που μπορεί να είναι και προσωρινό. Η απόγνωση, η απελπισία τους οδηγεί στο τέλος.

Ο τρόπος όμως με τον οποίο κάποιος αποφασίζει να δώσει το τέλος, έχει και αυτός τη σημειολογία του.

Βαριά καταθλιπτική, η ποιήτρια Anne Sexton αφαίρεσε όλα τα κοσμήματά της, γέμισε ένα ποτήρι βόντκα, κλείστηκε στο γκαράζ, άναψε τον κινητήρα του αυτοκινήτου της και έσβησε από δηλητηρίαση μονοξειδίου του άνθρακα. Αναίμακτα. Στα 45 της, όμορφη και γοητευτική. Όπως και ο **Paul Lafargue ο οποίος μαζί με**

τη σύζυγό του
ura

, θυγατέρα του

Karl

Marx

, αποφάσισαν να αυτοκτονήσουν

ταυτόχρονα, λίγο πριν εβδομηνταρίσουν

με ένεση υδροκυανίου, για να προλάβουν τα γηρατειά.

Τουναντίον ο

Ernest

Hemingway

, προτίμησε θορυβώδη και αιματηρό τρόπο εξόδου.

Η αυτοπυρπόληση όμως, είναι έξω από το φάκελο της Δύσης, έστω της Βαλκανικής. Μας

γυρνά ακριβώς μισό αιώνα πίσω, στην χερσόνησο της Ινδοκίνας. Σοκαρίστηκε ο JFK, όταν αντίκρουσε τις εικόνες των Βουδιστών μοναχών οι οποίοι πυρπολούσαν εαυτούς, διαμαρτυρόμενοι για τη διακυβέρνηση του διεφθαρμένου καθεστώτος

Diem

, ένα σχήμα περισσότερο επιχειρηματικό παρά κυβέρνηση, που ανάμεσα σε άλλα τους απαγόρευε τις θρησκευτικές εκδηλώσεις.

Καθισμένοι στη στάση του λωτού, ήρεμοι και γαλήνιοι παραδίδονταν στις φλόγες πεπεισμένοι για το ορθό της θυσίας τους.

Τον Οκτώβριο του '63, ο Kennedy αποφασίζει να αποσύρει τους 1.000 Αμερικάνους συμβούλους του έως το τέλος του έτους. Δεν θα μάθουμε ποτέ αν ήταν μια μπλόφα ή αν το εννοούσε. Λίγες μέρες αργότερα η Jackie

γυρνούσε χήρα από το

Dallas

και ο

Johnson

μέχρι το Γενάρη του '64, θα έστελνε άλλους 13.000 συμπολίτες του, δαπανώντας εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια.

Η πληγή είχε ανοίξει και θα ήταν χαίνουσα για μια δεκαετία. Θα χαθούν 55.000 Αμερικανόπουλα, δισεκατομμύρια δολαρίων και τελικά και ο πόλεμος. Πάντως, η θεωρία ντόμινο, που ήθελε άμα τη πτώση του Βιετνάμ σε κομμουνιστικά χέρια, την πτώση του Λάος, της Καμπότζης, και όλης της Ασίας

,
δεν επαληθεύτηκε.

Οι πυρπολήσεις των Βουδιστών μοναχών πριν 50 χρόνια στη χερσόνησο της Ινδοκίνας σηματοδότησαν την θρησκευτική πίστη για μια σύγκρουση που δεν υπολόγιζε απώλειες.

Η πυρπόληση του 50χρονου Έλληνα στην διασταύρωση των οδών Πεντέλης και

Αναπαύσεως, το πρωί του περασμένου Σαββάτου τι να σημαίνει και που να οδηγεί;

Η φωτογραφία είναι από τις 5 Οκτωβρίου του 1967 στη Σαϊγκόν. Ο Βουδιστής μοναχός καθισμένος στωικά, καίγεται με υπεράνθρωπη γαλήνη. Απολύτως εξωφρενικό το είδωλο του πολίτη στο βάθος, με το τσιγάρο στο στόμα που ψάχνει για φωτιά.